

Haustlong, Thjodolf de Hvin

1. Hvé skalk góðs at gjǫldum
gunnveggjar brú leggja

-----

raddkleif at Þórleifi.
Týframra sék tíva
trygglaust of far þriggja
á hreingǫru hlýri
hildar fats ok þjaza.

2. Segiǫndum fló sagna
snótar ulfr at móti
í gemlis ham gǫmlum
glammi ó fyr skǫmmu;
settisk ǫrn, þars æsir,
ár (Gefnar) mat bó ru
(vasa byrgi-Týr þjarga
bleyði vændr) á seyði.

3. Tormiðluðr vas tívum
tálhreinn meðal beina;
hvat kvað hapta snytrir
hjalmfaldinn því valda;
margspakr of nam mæla
mǫ r valkastar þ ru
(vasat Hænis vinr hǫ num
hollr) af fornum þolli.

4. Fjallgylðir bað fyllar
fet-Meila sér deila
(hlaut) af helgum skutli
(hrafnásar vinr blása);
ving-rǫgnir lét vagna
vígfrekr ofan sígask,
þars vélsparir vǫ ru
varnendr goða farnir.

5. Fljótt bað foldar dróttinn
Fárbauta mǫg Várar
þekkiligr með þegnum
þrymseilar hval deila,
en af breiðu þjóði
bragðvíss at þat lagði
ósvífrandi ása
upp þjórhloti fjóra.

6. Ok slíðrliga síðan
svangr (vas þat fyr lǫngu)
át af eikirótum
okbjǫrn faðir Marnar,
áðr djúphugaðr dræpi

dolg ballastan vallar
hirði-Týr meðal herða
herfangs ofan stöngu.

7. Þá varð fastr við fóstura
farmr Sigvinjar arma,
sás ǫll regin eygja,
ǫndurgoðs, í bǫndum;
loddi rǫ við ramman
reimuð Jǫtunheima,
en holls vinar Hœnis
hendr við stangar enda.

8. Fló með fróðgum tívi
fangsæll of veg langan
sveita nagr, svát slitna
sundr ulfs faðir mundi;
þá varð Þórs of-rúni
(þungr vas Loptr of sprunginn)
mǫ lunaut, hva'ts mátti,
miðjungs friðar biðja.

9. Sér bað sagna hrœri
sorgæran mey fœra,
þás ellilyf ása,
áttrunnr Hymis, kunni;
Brunnakrs of kom bekkjar
Brisings goða dísi
girðiþjófr í garða
grjót-Níðaðar síðan.

10. Urðut brattra barða
byggvendr at þat hryggvir;
þá vas Ið með jǫtnum
unnr nýkomin sunnan;
gættusk allar áttir
Ingvifreys at þingi
(vǫ ru heldr) ok hárar
(hamljót regin) gamlar.

11. Unz hrynsæva hræva
hund ǫlgefnar fundu
leiðiþirr ok læva
lund ǫlgefnar bundu;
þú skalt véltr, nema, vélum,
- vreiðr mælti svá - leiðir
mun stœrandi mæra
mey apttr, Loki, hapta.

12. Heyrðak svá, þat (síðan
sveik opt ǫ su leikum)
hugreynandi Hœnis

hauks fló bjalfa aukinn,
ok lómhugaðr lagði
leikblaðs reginn fjaðrar
ern at oðlis barni
arnsúg faðir Marnar.

13. Hófu skjótt, en skófu,
skopt, ginnregin, brinna,
en sonr biðils sviðnar
(sveipr varð í fqr) Greipar.
Þat's of fátt á fjalla
Finns ilja brú minni.
Baugþák bifum fáða
bifkleif at Þórleifi.

14. Eðr of sér, es jötna
ótti lét of sóttan
hellis baur á hyrjar,
haug Grjótúna, baugi;
ók at ísarnleiki
Jarðar sunr, en dunði,
móðr svall Meila blóða,
Mána vegr und hó num.

15. Knóttuoll, en, Ullar
endilóg, fyr mági,
grund vas grápi hrundin,
ginnunga vé brinna,
þás hafregin hafrar
hógreiðar framm drógu
(seðr gekk Svólnis ekkja
sundr) at Hrunnis fundi.

16. Þyrmðit Baldrs of barmi,
berg, solgnum þar dolgi,
hristusk björg ok brustu,
brann upphiminn, manna;
mjök frá móti hrökkva
myrkbeins Haka reinar,
þás vígligan, vagna
vált, sinn bana þátti.

17. Brátt fló bjarga gæti
- bōnd ollu því - randa
(ímun) fqlr und iljar
íss (vildu svá dísir);
varðat hōggs frá hōrðum
hraundrengr þaðan lengi
trjónu trolls of-rúna
tíðs fjollama at bíða.

18. Fjörspillir lét falla

fjalfrs ólágra gjalfra
bǫlverðungar Belja
bolm á randar holmi;
þar hné grundar gilja
gramr fyr skǫrpum hamri,
en berg-Dana bæggði
brjótr við jǫrmunþrjóti.

19. Ok hǫrð brotin hetju
heimþingaðar Vingnis
hvein í hjarna mœni
hein at Grundar sveini,
þar svát, eðr í Óðins
ólaus burar hausu,
stála vikr of stokkin
stóð Einriða blóði.

20. Áðr ór hneigihlíðum
hárs ǫl-Gefjun sára
reiði-Týs et rauða
ryðs hœlibǫl gæli.
Gǫrla lítk á Geitis
garði þær of farðir.
Baugr þák bifum fáða
bifkleif at Þórleifi.